

تصور کنید: دهه‌ی هفتاد، زمانی که بیتلز و پینک
فلوید در جهان طنین می‌انداختند، کوروش باگروه
«رپچرز» — آن جمع شوریده‌ی جوانان — کاورهایی
از ونچرز و کینکز می‌نواخت. اما او بسنده نکرد به
تقلید؛ روح ایرانی را در رگ‌های راک دمید. ملودی‌های
سنتی پارسی، با هارمونی‌های غربی، در آهنگ‌هایی
چون «گل یخ» شکوفا شد — ترانه‌ای برپایه‌ی شعر
مهدی اخوان ثالث، که بیش از پنج میلیون نسخه
فروخت و نخستین بارقه‌ی جهانی موسیقی ایرانی را
افروخت. آلبوم‌هایی چون «حجم خالی» و «سراب تو»،
با ریتم‌های سایکدلیک و بلوزهای غمگین، دنیایی
ساختند که در آن، گیتار چون شمشیری جادویی،
مرزها را درنوردید.

